

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: J 13,31-14,7

Text: Sk 1,1-9

První knihu, Theofíle, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: "Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtíl vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní." Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.

Příběh o Kristově nanebevstoupení lze chápat i jako docela smutnou událost: Jedná o loučení. A loučení zpravidla nemáme moc rádi. Loučit se s něčím nebo s někým, koho máme rádi bývá těžké. Proto Ježíšovo loučení s učedníky trvá tak dlouho. Čtyřicet dní se s nimi loučí. Vždy jako by chtěl odejít nadobro, ale vždycky se ještě znovu vrátí, a ještě se jim znovu nějak zjeví. A tak to dělá po čtyřicet dní. Je v tom kus soucitu a slitování nad lidskou slabostí. Ježíš neodejde k Otci hned po svém ukřižování a vzkříšení. Přidá ještě den, dva, tři, až je jich najednou čtyřicet a až pak se zdá, že to už stačí. I my smíme vnímat každý den jako přidanou Boží milost. Každý den nám Ježíš prokazuje, že je živý, dává se nám spatřit a učí nás o království Božím. Ježíš má s námi obrovskou trpělivost a soucit. Stejně tak jednal se svými učedníky. Jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím.

Po čtyřiceti dnech ale jeho zjevování končí. A to je kritický čas. Hrozí, že se teď učedníci rozejdou každý po své práci, protože dál už nic nečekají. Chození s Ježíšem bylo krásným obdobím jejich života, ale teď to končí a další etapa znamená návrat k všednímu životu. Že to tak skončí, to není jen hrozba, tak to opravdu v životě zakoušíme. Děti vyrostou, odejdou z domu a často se stává, že se ztratí i ze sboru či dokonce z církve. Všední starosti udusí všechno, co v nich vzklíčilo a nestihlo dostatečně zakořenit. Nebo se změní atmosféra ve sboru, už nás to tam neláká, netáhne a lidé se začnou vytrácet. Možná jsme kdysi zažívali krásné společenství kolem stolu Páně, vídali jsme se tváří v tvář, ale pak jsme jeden po druhém začali odcházet, ať už, jak se říká, „cestou všelikého těla“ nebo třeba jako Pavlův spolupracovník Jan Marek, který odešel, „zamilovav více tento svět“. I dnes lidé odcházejí z církve, protože podléhají pocitu, že církev nemá budoucnost.

Ježíš na takou situaci pamatuje, a tak svým učedníkům při jednom takovém hezkém obecnství kolem stolu říká, aby neodcházeli. Čteme: Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli.“

To slovo platí i všem těm, které nic v církvi nedorozumí, protože se jim to zdá zastaralé, upadající, bezduché. Ježíš i nám přikazuje, abychom ani v takovém případě nerezignovali a neodcházeli z církve. „Čekejte“, říká Ježíš, „až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mě slyšeli.“ Čekejte, až budete pokřtěni Duchem svatým. Až znovu duchovně ožijete. Až vás nebeský Otec posílí a zmocní a vy budete vydávat svědectví o jeho moci.

Někteří z Ježíšových učedníků by rádi, kdyby to nastalo tak nějak viditelně a hmatatelně tady a teď. Že by Ježíš prosadil Boží království rekněme polickou silou. Že by se ujal vlády nad světem a že by ve třídách visel místo prezidenta obrázek Krista, že by v továrnách byly modlitební přestávky a lidé by se museli v neděli povinně dostavit na bohoslužby. Takováto představa Božího království jako politické teokracie by však s Boží vládou neměla pranic společného. Otázka učedníků zněla: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Jan Kalvín ji komentuje: „V této otázce je tolik chyb, kolik je v ní slov.“ Sloveso „obnovit“ naznačuje, že někteří z učedníků stále očekávali obnovu politického náboženského zřízení; podstatné jméno „Izrael“ prozrazuje nacionalistické cítění a fráze „v tomto čase“ vypovídá o netrpělivosti a vázanosti a tento svět. A podobná nepochopení Ježíšova učení budou církev provázet po celou její historii.

Ježíš na to reaguje, ale neříká přitom, že Boží království nebude ve světě nijak patrné. Jenom upozorňuje, že není v lidské kompetenci Boží království nastolovat a určovat, odkud kam má sahat. Ano, Boží království přichází, ale není to církev, která ho tu buduje. To opravdu není naše věc určovat, kdy a kde má vzniknout Boží království. „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci,“ říká Ježíš, „ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

Co to pro nás znamená? Ježíš nám rozhodně nedává příkaz ve stylu: „Vyhrnem si rukávy a začneme budovat Boží království na zemi.“ Takové pokusy už tu byly. Někteří dokonce chtěli napodobovat Ježíše v jeho poroučení větru a dešti. Ale Ježíš říká: To není vaše věc. Vy čekejte na Ducha svatého, a ani potom co bude seslán, z vás nebudou dobyvatelé ani budovatelé, nýbrž pouze svědkové. Budete svědky Ježíše Krista, nejprve doma, pak ve svém okolí, a nakonec ve světě. A budete-li se pozorně dívat, stanete se svědky i nenápadného růstu Božího království v tomto světě.

Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A než se vrátí zpátky, mají jeho učedníci za úkol tři věci. A kupodivu nejde o nic budovatelského a namáhavého. Jde o tři jednoduché úkoly: 1) neodcházet, 2) čekat na Ducha svatého a 3) být svědky. A to si myslím, že bychom podobně jako apoštolové mohli zvládnout i my.

Modlitba: *Vyvýšený Pane, Ježíši Kriste. Nechceme činit nic o své vůli, ale čekáme na tvého Ducha, který nás zmocní, abychom byli věrohodnými svědky skutečnosti, že žiješ a kraluješ na věky věků.*

Přímluvná modlitba: *Prosíme tě, Pane, nepřestávej křesťanům připomínat, že jsou vyslanci nebeského krále. Dej, ať nešíříme ve světě strach, ale naději. Ať nešíříme své ideje mečem, ale ať probouzíme v lidech lásku. Ať neroznášíme smrt, ale radost. Prosíme tě, Pane, uť nás chovat se ke tvému stvoření moudře a s vědomím, že celá země i nebe patří tobě. Prosíme tě, dej, aby se žádné tvé stvoření nestalo obětí lidské ziskuchtivosti či nenávisti. Prosíme tě za šíření radostné zvěsti do celého světa, i tam, kde se zdá, že křesťanství nemá místo. Prosíme tě, dotkni se srdcí těch, kdo cítí bolest, křivdu a nespravedlnost. Prosíme za ty, kdo tě vidí jako krutého a cynického Boha. Prosíme za ty, kteří prožívají ve svém životě strach a obrožení. Dej, ať nás naše břichy nezotročují, tvá pravda ať nás osvobozuje a naše víra ať nás pozvedá. Amen.*